

רע"פ 8601/20 - מרדכי מור נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8601/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מרדכי מור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ג 5042-07-19 מיום 2.11.2020 שניתן על ידי כב' השופטת דנה מרשק מרום, כב' השופטת העמיתה זהבה בוסתן וכב' השופטת הדס עובדיה

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' מרשק מרום, השופטת העמיתה ז' בוסתן והשופטת ה' עובדיה) מיום 2.11.2020 בעפ"ג 5042-07-19, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ג' אבנן) בת"פ 36684-03-18.

רקע והליכים קודמים

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום אשר ייחס לו ביצוע עבירות של תקיפה סתם, תקיפה הגורמת חבלה ממשית, בנסיבות מחמירות של תקיפה על ידי שניים או יותר, גניבה ואיומים, לפי סעיפים 379, 380 בצירוף 382(א), 384 ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה.

עמוד 1

על פי המתואר באישום הראשון, המבקש, ביחד עם שלושה אנשים נוספים שזהותם אינה ידועה למשיבה (להלן: האחרים), נכנסו בערבו של יום לחנות, אשר המבקש היה מצוי בסכסוך כספי עם בעליה. באותה העת שהו בחנות הבעלים, המטפל שלו ושלושה עובדים. המבקש זירז שתי עובדות לעזוב את החנות ולאחר מכן נטל את מכשירי הטלפון הסלולרי של הנותרים, ביקש מבעל החנות לכבות את מצלמות האבטחה ואף ניתק אותן ממכשיר ההקלטה. בהמשך, פנה המבקש לבעל החנות ודרש ממנו סך של 100,000 דולר וביטול תביעה שהגיש נגדו. בשלב מסוים, כשענה אחד העובדים לטלפון החנות שצלצל, חטף המבקש את שפופרת הטלפון מידו, תוך שהוא מושך אותו מחולצתו וגורם לקריעתה. בשלב מסוים הגיע לחנות בנו של הבעלים, ומשסרב למסור את הטלפון הסלולרי שלו, תקפו אותו המבקש והאחרים - הכו אותו במכות אגרופ, ואחד מהאחרים אף הכה אותו בראשו באמצעות מקל ההליכה של בעל החנות, לא לפני שהסיר את הגומי מתחתית המקל. כתוצאה מכך נגרמו לבנו של בעל החנות חתכים בפנים ובראש, שהצריכו תפירה עם סיכות. המבקש והאחרים עזבו את החנות, כשהם נוטלים עמם את מכשיר ההקלטה של מצלמות האבטחה וכן את מפתחות הרכב, החנות והבית, השייכים לבנו של בעל החנות.

על פי עובדות האישום השני, בהמשך לאירוע בחנות, בסמוך לחצות הליל, התקשר המבקש לבעל החנות ואיים עליו ש"יבטל את המשפטים" ויחזיר את הכסף שהוא חייב לו.

לאחר ניהול הליך הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירות התקיפה וגניבת מכשיר ההקלטה של מצלמות האבטחה בלבד, וזיכה אותו מחמת הספק מעבירות הגניבה ביחס למפתחות של בנו של בעל החנות והאיומים.

בגזר הדין, השית בית המשפט על המבקש 13 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, לצד מאסרים מותנים, קנס ופיצויים.

2. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על חומרת עונש המאסר בפועל, ועתר להשתת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות או שירות לתועלת הציבור. לערעור צירף המבקש מכתב מאת בעל החנות, הקורא להקל בעונשו של המבקש, בעקבות "סולחה" שהתקיימה בין הצדדים, וסיכום ביקור מאת פסיכיאטר. המבקש עתר לקבלת תסקיר מבחן בעניינו ולהתחשבות במעצרו הממושך בתיק אחר, שבו לבסוף בוטל כתב האישום נגדו לאחר שהמשיבה שוכנעה כי הוא נפל קורבן לקבוצת עבריינים שביקשו להרגו וגרמו לו חבלות קשות.

בית המשפט המחוזי דחה את הערעור. נקבע, כי גזר הדין משקף היטב את האירוע החמור בו היה המבקש הרוח החיה; כי ממכתבו של הפסיכיאטר עולה כי המבקש אינו לוקח אחריות למעשיו; כי לא שילם את הפיצוי והקנס שהוטלו עליו; כי בגזר הדין נשקלו מכלול נסיבותיו של המערער שהובאו בפני בית המשפט ואין כל סיבה להתחשב כעת בטענות באשר להליך המשפטי האחר, שלא היו בפניו; וכי בהתחשב במסר אשר יש להעביר למי שמעורב באירוע אלים ובריוני כדוגמת המקרה דנן - התוצאה הסופית של שליחת המבקש למאסר מאחורי סורג וברח מוצדקת, ולא נפלה כל שגגה בגזר הדין.

המבקש ממאן להשלים עם התוצאה. מכאן הבקשה שלפניי. ביום הגשתהבקשההנעתרתי לבקשת המבקש והורתי על עיכובביצועעונשהמאסרעדמתן החלטהאחרת.

נימוקי הבקשה

3. המבקש, אשר מייצג את עצמו בבקשה, סבור כינגרםלועיוותדין, עינוידיואי-צדק, באופן המעורר שאלה עקרונית בעלת חשיבות ציבורית ואשרמצדיק "לבטל את פסק הדין". בתמצית, יצוין כי המבקש טוען לאי-קיוםשימועבטרםהגשתכתבאישום; להגשתכתבאישוםבשיהווישלכשנתייםמיוםהאירועללאסיבה מוצדקת; כי בית המשפט קמא לא התחשב בעובדה שעמד נגדו תיקפליליאחר, במהלכושהחצישהבמעצר וחצישה נוספתבאיזוקאלקטרוני, כאשר בסופו של דברחזרהבהמשיבהמכתבהאישום; כי על פי כתב האישום האדם שהכהבמקל אתבנו של בעל החנותלאהועמדלדין; כי ביתהמשפטקמא לאנעתרלבקשתולהכנתתסקירשירותמבחןבעניינו, עלאףשהואנעדרעברפלילי והביע חרטה על מעשיו; וכי בית המשפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לעולה מסיכום הביקור אצל הפסיכיאטר וכן למכתב מבעל החנות, עמו התקיימהסולחה ואשר ביקש להקל בעונשו. כן טוען המבקש לחומרת העונש שהוטל עליו.

המבקש מוסיף וטוען טענות רבות ביחס להכרעת הדין וביחס לשורת מחדלים אשר התקיימו לשיטתו בהליך החקירה נגדו, שעיקרן בטענותהגנהמןהצדקואכיפהבררנית, וכןביחס ל"ראייתהזהב", כלשונו, לפיהמהליך החקירה במטרה עולהכיהמבקשהוא שהותקף באירוע, נפצע, ופעללמעשה מתוך הגנהעצמית. כשלטענתו יש בכך להקים ספק סביר המצדיק את זיכויו, כשלמעשה לקח חלק ב"תגרה הדדית" בינו לבין בנו של בעל החנות, שבמהלכה פעל מתוך הגנה עצמית.

דיון והכרעה

4. הלכה היא כי רשות ערעורב"גלגולשלישי" תינתןבמקריםבהםמתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, אובמקריםחריגיםבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי אולעיוותדין(רע"פ 3939/20נינו' מדינת ישראל (2.7.2020)). לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, שכן היא אינה עומדת באמות מידה אלו.

5. הבקשה ממוקדת בעניינו הפרטי של המבקש, בה תוקף המבקש הלכה למעשה את הכרעת הדין, במסגרת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט קמא, שעניינו בחומרת העונש בלבד. למבקש היה את יומו לעורר טענות מקדמיות בדבר הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית, הן בבית משפט השלום והן באמצעות הגשת ערעור, לאחר שהוכרע דינו. משנמנע המבקש מלעשות כן, הפכה הכרעת הדין לחלוטה. אין להידרש לטענות אלו, לראשונה ב"גלגול שלישי", מבלי שנערכה ביקורת שיפוטית על הכרעת הדין בבית המשפט המחוזי (ראו והשוו: רע"פ 4443/18אבו פריח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (10.7.2018); רע"פ 5705/18 ק' נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (29.8.2018)). מה גם, שטענות המבקש לאי קיום שימוע נדונו בפני בית משפט השלום. לפיכך, ובשים לב לכך שהמבקש היה מיוצג באותה עת, לא מצאתי כי למבקש נגרם עיוות דין המצדיק מתן רשות ערעור.

6. כך גם לא מצאתי כי יש עילה למתן רשות ערעור בשל חומרת עונשו של המבקש. כידוע, הכלל הוא כי רשות ערעור על חומרת העונש שמורה רק למקרים חריגים, בהם העונש סוטה באופן משמעותי ממדיניות הענישה

הראויה או הנהוגה (רע"פ 2485/20 סייד נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (13.4.2020)), ועניינו של המבקש אינו בא בגדרם. מכלול טענותיו של המבקש, בכל הנוגע לחומרת העונש, עמד בפני בית המשפט קמא, שלא ראה כי יש בהן כדי לשנות מגזר הדין. בתוך כך לא ראה בית המשפט להידרש לטענת המבקש באשר להליך הפלילי הנוסף שהתנהל נגדו כשיקול להקלה בעונש, משום שהיא הועלתה לראשונה ולא נבחנה על ידי הערכאה הדיונית ולא מצאתי כל פגם בהחלטתו זו.

7. גם הטענה ביחס לדחיית הבקשה לקבלת תסקיר בעניינו אינה מעוררת שאלה המצדיקה מתן רשות ערעור. בעניינו של המבקש לא התקיימה חובה להפנייתו לתסקיר ולא נפלה כל שגיאה בהחלטת בית המשפט קמא שלא להפנותו לשירות המבחן משמלוא החומר הדרוש הונח הן בפני הערכאה הדיונית והן בפניו (רע"פ 8722/15 שבאזי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.12.2015))

8. סוף דבר, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית וההחלטה על עיכוב ביצוע עונש המאסר מבוטלת.

המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום 31.1.2021 עד השעה 10:00 בביתסוהרהדריםאו עלפיהחלטתשירותבתיסהור, כשיבדועודתזהותאודרכון, ועותקמהחלטהזו. עלהמבקשלתאםאתהכניסהלמאסר, כוללהאפשרותלמיוןמוקדםעםענףאבחוןומיוןשלשירותבתיסהור, בטלפונים 08-9787377, או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ו בטבת התשפ"א (10.1.2021).

ש ו פ ט